

“Mubàrak se n’ha d’anar de seguida”

Senyor el-Baradei, Egipte es troba amenaçat per una guerra civil?

—Veig a venir aquest perill. Hem viscut un enfonsament total de l’ordre públic i intrusions cruentes. Accions efectuades per provocadors, una gran part dels quals procedeix dels serveis secrets i de la policia.

—En teniu proves?

—Sí, els autors es van llevar els uniformes perquè no els reconegueren. Això no obstant, quan van detenir alguns dels manifestants encara portaven la documentació al damunt. Només van poder infondre terror des dels cavalls i els camells amb el suport del govern. Van desvalorar transeünts i periodistes, i van mirar d’impedir que assistiren els manifestants.

—No hauríeu d’haver anat a la plaça de Tahrir per a mirar de calmar els presents amb la vostra autoritat?

—Hi vaig anar una vegada i hi hagué escenes tumultuoses. M’he d’ocupar de la pròpia seguretat. Hi ha persones que pensen que fan un favor al règim si em maten. A mesura que s’allargue aquesta situació amb Hosni Mubàrak, tot quedarà més clar: el país s’enfonsa, tant políticament com econòmicament. Mubàrak no se n’ha d’anar en algun moment indeterminat, sinó ara mateix.

—Li vau donar un ultimàtum, que va expirar fa poc, quan el lema de les manifestacions era “Dia de l’acomiadament”...

—...I ho repetesc, se n’ha d’anar ràpidament. De segur que trobarà algun estat àrab que l’aculla. He sentit parlar de Bahrain. Si encara li queda una espurna de patriotisme, aquesta és la seua última oportunitat.

—Coneixeu Mubàrak personalment. Com pensa?

—M’hi he reunit unes quantes voltes, per a discutir sobre la política exterior d’Egipte. No van ser converses desagradables. Això no obstant, em sembla que pateix la malaltia dels dictadors. Ja no hi ha ningú al seu entorn que s’atrevesca a contrariar-lo, a dir-li la veritat.

“No hi ha ningú de l’entorn de Mubàrak que s’atrevesca a contrariar-lo”.

Mohamed el-Baradei (el Caire, Egipte, 1942)

s’ha erigit com a líder de l’oposició egípcia. L’ex-cap de l’Agència Atòmica Internacional i premi Nobel de la pau del 2005 parla sobre les possibilitats d’establir una democràcia a Egipte.

—I qui el convencerà que cal que se’n vaja?

—El poble egipci. Ara mateix, com que s’ha vençut la cultura de la por a Egipte, la població sap que pot aconseguir-ho tot. Estic molt orgullós dels meus compatriotes. Fa només uns quants mesos em trobava en un acte i vaig dir, deprimat, que els egipcis eren tots esperits morts. Avui mire els joves als ulls i hi veig consciència d’ells mateixos, nerviosisme i fe en el futur.

—Esperàveu una cosa semblant?

—Ho esperava, però no amb aquesta rapidesa. Un poble que fa uns quants mesos encara estava immobilitzat en un coma polític, ara és un model per

a tots els pobles reprimits del món; és realment sorprenent.

—El fet que el moviment no tinga cap líder real és un avantatge o un desavantatge? O us atreviríeu a considerar-vos...

—...No, no sóc tan presumtuós. És un moviment ampli. No puc afirmar que jo en siga el líder. M’agrada ser un agent de canvi, col·labore estretament amb els manifestants. És admirable què han aconseguit, sobretot els joves. Estic disposat a aconsellar-los sobre la manera de transformar els èxits al carrer en resultats polítics concrets. Tot just després d’aquesta entrevista es reuniran amb mi tres dels seus caps amb aquest objectiu.

—Ja no es diu que en el vostre *pacte pel canvi* s’inclouen els Germans Musulmans islamistes. Continueu negociant amb el govern en nom seu?

—Sí. Ahir vaig tornar a parlar amb els seus representants. Però només quan les condicions siguen apropiades i el president se n’haja anat, s’acabarà la política de terra cremada. No donem legitimitat a cap representant del règim que done suport a Mubàrak.

—El vice-president Omar Suleiman ja ha començat les negociacions. Sense vos. Sense els Germans Musulmans.

—Les forces més importants són les forces democràtiques i els Germans Musulmans, les agrupacions més ben organitzades. Preferiria parlar d’ací a poc de temps amb el cap de l’exèrcit, esbrinar com es podria fer una transició sense vessament de sang.

—Trobeu paral·lelismes entre les revolucions de l’Europa central i de l’est i les revoltes populars àrabs?

—Absolutament. Tot allò que succeeix actualment al món àrab, des de Tunísia fins al Iemen, sembla un incendi de propagació ràpida. No hi ha cap dubte que el canvi a Egipte anirà vinculat a un canvi a tot el Pròxim Orient. Podem viure una primavera àrab.

—Tant de bo que no acabe tan tràgicament com la Primavera de Praga. Els israelians, sobretot, estan preocupats.

—Hi ha alguns mites que Mubàrak ha propagat per occident i per Israel amb èxit. En primer lloc, si l'enderroquen arribarà el caos immediatament. En segon lloc, si Egipte es transforma en una democràcia, es trencarà el tractat de pau amb Israel, i ens trobarem davant una altra guerra al Pròxim Orient. En tercer lloc, quan s'haja dut a terme el canvi, un aiatol·là es farà càrrec del Caire seguint el model de l'Iran.

—**No compreneu que hom tinga por dels islamistes egipcis?**

—No compartesc la ideologia religiosa conservadora dels Germans Musulmans. A més, no són una majoria, tenen aproximadament un potencial electoral del 20%. No hi ha res que els unesca a al-Qaida. Han renunciat a la violència i accepten les regles del joc democràtiques.

—**Voleu dir que un govern en què participen els Germans Musulmans continuarà la política de Mubarak envers Israel?**

—No. Els israelians també han d'entendre que és impossible de signar la pau amb un sol home. Els israelians haurien de comprendre que un Egipte democràtic també té els seus interessos a llarg termini. I que és intel·ligent de reconèixer els interessos legítims dels palestins.

—**En les relacions amb Israel, què hauria de canviar un president nou? Visitarieu el president intransigent Benjamin Netanyahu?**

—Ja fa temps que vaig viatjar a Israel. Però per a mi, en política és més important la substància que no la forma. Evidentment, cal millorar el destí de les persones a la Franja de Gaza i cal alçar el bloqueig immediatament. Als meus amics israelians els dic que tractar els palestins com a companys, concedir-los drets i no humiliar-los també afavoreix el seu interès propi.

—**I... sereu president?**

—No hi aspire, a la presidència. Tanmateix, tampoc no decebré les expectatives si apunten cap a mi. Respecte al contingut, vull continuar essent independent i mantinc les distàncies; tant amb els Germans Musulmans com amb la política dels Estats Units.

Erich Follath

Traducció de Blanca Juan

Raixad al-Bayumi és un dels líders principals del Germans Musulmans egipcis. En aquesta entrevista exposa les exigències dels islamistes arran de la revolta que s'esdevé a Egipte.

“Occident no ens vol escoltar”

Raixad al-Bayumi, un dels líders dels Germans Musulmans egipcis.

Comença una nova etapa per a Egipte?

—Després de trenta anys de repressió, corrupció i dictadura, ens trobem definitivament en una cruïlla. La qüestió ara és: volem preparar un camí lliure per a la democràcia i els drets humans o volem que continue la dictadura? La revolució es mantindrà fins que es complexquen les nostres demandes.

—**I quines són?**

—En primer lloc, necessitem un canvi de règim. Volem un nou govern. En segon lloc, ens calen unes altres eleccions. El parlament actual no és legítim, es va formar a conseqüència del frau electoral massiu. En tercer lloc, cal alliberar tots els presos polítics immediatament. I, finalment, necessitem un govern de transició, en què també hi haja representats tots els grups de l'oposició.

—**Aquest govern de transició també inclou Mohamed el-Baradei? L'accepteu com a candidat?**

—Les nostres exigències són compatibles amb les de tots els grups de l'oposició, també els joves, i no únicament els partits polítics. Tanmateix, és massa aviat per a parlar de nous dirigents. Ara decideix per primera vegada el poble; deixem parlar el poble.

—**Sou el moviment de l'oposició més important d'Egipte. Per què no hi sou presents, a les manifestacions?**

—Això són ximpleries! Naturalment que hi som presents; però com a organització ens mantenim en un segon pla, sense eslògams. No volem que es represente aquesta revolució com la revolució dels Germans Musulmans, com una revolució islàmica. És un alçament de tot els egipcis.

—**A occident hom té por que els Germans Musulmans es preparen per a prendre el poder, que vulguen transformar Egipte en una teocràcia.**

—Occident no ens vol escoltar. No som el diable. Volem la pau, no la violència. La nostra religió respecta tothom qui pertanye a una altra religió. Aquests són els nostres principis. Tanmateix, aquest règim ens descriu intencionadament d'una manera errònia.

—**Quants egipcis us donarien el vot, si realment es feren eleccions lliures d'ací a poc de temps?**

—Espereu que el poble parli. Són temps de canvi i d'un període de transició democràtica. Ara volem parlar d'això, no de resultats electorals.

—**El país tornarà a trobar la pau?**

—El govern és l'únic responsable del caos. Us jure que els Germans Musulmans no han fet cap crida a la violència i no en faran cap.

*Daniel Steinvorth
Volkhard Windfuhr*

Traducció de Blanca Juan